

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΕ'.

Συνδρομὴ ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου. ἑκαστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτησία: — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδὸς Σταδίου 32.

19 Ἰουνίου 1888

Ὡς γνωστόν, ἐν Ἑρμουπόλει τῇ πρωτοβουλίᾳ φιλοκάλων λογίων καὶ ἐπιστημόνων διοργανώθησαν ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου, ἐν τῇ Δέσχη Ἑλλάδι φιλολογικαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ ἐσπερίδες, λίαν ἐπιτυχοῦσαι, εἰς ἃς συνήρχετο ὁ φιλόμουσος κόσμος τῆς Ἑρμουπόλεως, ζητῶν εἰς τὰς πνευματικὰς ταύτας ἀπολαύσεις εὐχάριστον περισπασμὸν ἀπὸ τοῦ μονοτονίου καὶ πρακτικοῦ καθ' ἡμέραν βίου. Κατὰ τὰς ἐσπερίδας ταύτας ἐγένοντο διαλέξεις ὑπὸ διαφόρων λογίων ἀνδρῶν, καὶ ἔργα ἀξία λόγου ἀνεγνώσθησαν. Ἐν τῶν καλλίστων εἶνε καὶ τὸ κατωτέρω δημοσιευόμενον τοῦ κ. Ἰωάννου Γ. Φραγκιά, λογογράφου ἐκ τῶν δοκίμων, γνωστοῦ καὶ ἐξ ἄλλων αὐτοῦ ἔργων, μάλιστα δὲ τῆς χαριεστάτης μεταφράσεως τοῦ «Ἀμφιτρύονος» τοῦ Μολιέρου.

Σ. τ. Δ.

ΔΥΟ ΕΣΠΕΡΙΔΕΣ

τῆς ἐν Ἑρμουπόλει Δέσχης «Ἑλλάδος»

Ἑσπερίς πρώτη. — 1886

ΗΩΣ ΚΑΙ ΤΙΘΩΝΟΣ

Σκηναὶ ἐκ τῆς ἐλληνικῆς μυθολογίας.

Α'.

Ἐν μέσῳ τοῦ πρακτικοῦ καὶ αὐστηροῦ τῆς σήμερον κόσμου, ὅστις, ἀποβαλὼν τὴν εὐπιστον αὐτοῦ καὶ εὐφάνταστον καὶ θαλερὰν παιδικὴν ἡλικίαν, ἀφῆκε τὸ κάλλος, τὴν μυθολογίαν καὶ τὴν ποίησιν ὡς ἀθύρματα ψευδῆ καὶ ἀχρηστα καὶ ἐτράπετο τὴν ὁδὸν τῆς ξηρᾶς μὲν ἀλλὰ πρακτικῆς ἀληθείας, δὲν ἔχει πλέον ἢ ποίησις φωνήν. Καθὼς δὲ ὁ μυθολογούμενος ἐκεῖνος, ὅστις, κοιμηθεὶς ἐπὶ ἔτη μακρά, ἐξύπνησεν ἐν μέσῳ ἄλλης γενεᾶς, διάφορα ἐχούσης τὰ ἦθη, καὶ διήγειρε τὴν ἐκπληξιν λαλῶν περὶ πραγμάτων παλαιᾶς ἐποχῆς ὡς περὶ ἐνεστώτων, οὕτω φοβοῦμαι καὶ ἐγὼ μήπως, κρούων σήμερον φόρμιγγα ἄλλων αἰσθηματικωτέρων χρόνων, ἐκπλήξω τὸν ἀκούοντα καὶ θεωρηθῶ ὡς ὄνειροπόλος περὶ ἀλλότρια καὶ ἀνοίκεια πρὸς τὸν αἰῶνα τοῦτον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σιδήρου ἀσχολούμενος.

Καὶ ὅμως! μὰ τὸν Παρθενῶνα καὶ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην τοῦ Πραξιτέλους, χάριν, δότε καὶ ἐπὶ στιγμὴν χάριν διὰ τὴν ποίησιν, διὰ τὴν καλλιτεχνίαν, διὰ τὸ θεσπέσιον ἐκεῖνο καὶ δημιουργὸν τοῦ ὠραίου ἀρχαίου πνεύματος, εἰς τὸ ὅποιον ὀφείλεται κατὰ μέγιστον μὲν μέρος ἢ

ἀρχαία τῆς Ἑλλάδος εὐκλεία, καθ' ἱκανὸν δὲ ἢ ἄλλοτε πρὸς αὐτὴν στοργὴ τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης, πάντοτε δὲ τὰ χρώματα τῶν σημειωμένων πανηγυρικῶν μας λόγων.

Καὶ τέλος πάντων τί θὰ χάσῃ ὁ μονότονος καὶ πρακτικὸς ἢ εἴρων καὶ σατυρικὸς πολιτισμὸς τῆς σήμερον, ἐὰν ἐνίοτε κάμνῃ καὶ ὀλίγον τόπον εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἤδη νεκροῦ, ἀλλὰ πάντοτε φιλομειδοῦς, ποιητικοῦ καὶ περιπαθοῦς πολιτισμοῦ τῆς μυθικῆς Ἑλλάδος; Καθὼς οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, κατὰ τὰ συμπόσια αὐτῶν, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς εὐθυμίας των, περιέφερον ἐνώπιον τῶν συνδαιτυμόνων ὁμοίωμα νεκροῦ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ματαιότητος τῶν ἐπιγείων, ἔλθετε νὰ ἐπαναφέρωμεν καὶ ἡμεῖς ἐπὶ στιγμὴν μίαν τοῦλάχιστον εἰκόνα τῆς νεκρᾶς ἐκείνης ἐποχῆς, καὶ νὰ σκεφθῶμεν ὅτι, καθὼς ἀπέθανεν ὁ κόσμος ἐκεῖνος τῶν μύθων καὶ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὅποιον σήμερον περιφρονούμεν ὡς παιδαριώδη καὶ φαντασιόπληκτον, οὕτω, τίς οἶδεν, ἴσως καὶ τὸ σημερινὸν πνεῦμα τῆς ρικνῆς θετικότητος καὶ ὕλιστικῆς ἐπιστήμης ἐξαλειφθῇ ποτε ὑποχωροῦν εἰς ἐποχὴν νέαν ἀληθοῦς ἔρωτος καὶ καλλιτεχνίας!

Λησμονήσωμεν λοιπόν, ἐὰν θέλετε, ἐπὶ στιγμὴν τὴν περὶ ἡμᾶς πραγματικότητα καὶ ἔλθετε μετ' ἐμοῦ ἱπτάμενοι ἐπὶ πτερύγων τῆς φαντασίας εἰς ἀρχαιοτάτην τινὰ ἐποχὴν, εἰς ὠραίαν τινὰ διανθῆ, σκιερὰν, πλήρη μύρτων καὶ δαφνῶν κοιλάδα. Δὲν εἴμεθα πλέον, ἐννοεῖται, ἐντὸς λέσχης πόλεως ἐμπορικῆς; ἄπαγε! Τὰ περὶ ἡμᾶς φαινόμενα εἶνε ἀπλῆ ἀπάτη τῆς ὁράσεως. Κατ' ἀλήθειαν ὀρίζων ἡμῶν εἶνε ὁ γόης τῆς Ἀττικῆς ὀρίζων καὶ ἐποχὴ ἡμῶν εἶνε ἡ ἐν τῇ οὐρανῇ τῶν πρώτων ἱστορικῶν χρόνων μόλις εὐκρινῶς διαγραφομένη ἐποχὴ.

Εἶναι τοῦ Μαΐου τὰ μέσα καὶ ὁ χλοερὸς Ὑμηττός, ὁ κατὰ τὸν Ὀβιδίου διανθὴς ἐκεῖνος Ὑμηττός, ἀπλοῖ γραφικῶς πρὸς τὸν δύοντα ἥλιον τὰ καταπράσινα καὶ λοφώδη κράσπεδά του. Οὐρανὸς γαλανὸς ἐξ ἐκείνων οὔτινες ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ μεταδίδουν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου τὴν γαλήνην, τὴν ἐλπίδα καὶ τὸν ἔρωτα, νομίζεις ὅτι περιβάλλει δι' ἀγκαλιῶν σαπφειρίων τὴν μουσοφιλήτονον ἐκείνην γῆν. Καὶ

ἐνῶ ὁ Ἀπόλλων ὀλισθαίνει πρὸς τὸν ὀρίζοντα ἐν μέσῳ ροδοχρόου ὁμίχλης, τὰ πτηνὰ τὸν χαίρειζουσι διὰ τοῦ τελευταίου αὐτῶν κελαδήματος. Πλὴν τούτων ὅμως ἡ ἐξοχὴ εἶναι σιωπηρά· μακρόθεν δὲ μόνον ἀκούονται ἐνίοτε τὰ βελάσματα τῶν προβάτων, ἅτινα ὁ ποιμὴν ἐπαναφέρει φαιδρὰ καὶ σκιρτῶντα εἰς τὴν μάνδραν των.

"Ὡρα γοητευτικὴ! Ἐάν ποτε προσευχὴ ἀνθρώπου ἀνῆλθε πρὸς τοὺς θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου ἀπὸ καρθίας περιπαθοῦς, ἢ ἐὰν ἀνέφλεξε ποτε στήθη θνητοῦ βραχὺς καὶ πιστὸς καλῆς παρθένου ἔρωτος, ὦ! βεβαίως τοιαύτη προσευχή, τοιοῦτος ἔρως, κατὰ τοιαύτην τινὰ ὥραν ἐγεννήθησαν.

Ἐν μέσῳ μικρᾶς τινοῦ κοιλάδος, ὅλης πρασίνης, μικρὸν ἄλλος συναθροίζεται ἐκ δένδρων καὶ θάμνων χαμηλῶν. Νομίζεις ὅτι εἶναι ὅσας τις χαρίεσσα, διότι εἶναι σηκὸς δενδρόφυτος, ἀλλὰ πυκνός, πολὺ πυκνός καὶ πλήρης δρόσου, σκιᾶς καὶ μυστηρίου· ὡς ἂν εἰ θεὰ τις, φεύγουσα τὰς ἐπιμόνους ἀναζητήσεις ὀχληροῦ ἔραστοῦ, ἀνεβλάστησεν αὐτὸν τύψασα τὴν γῆν διὰ τοῦ καλλισφύρου ποδὸς της ἵνα κρυβῇ ἐντὸς τοῦ χλοεροῦ ἐκείνου μελάθρου. Ἐκεῖ ἡ πλάτανος ἡ ἀμφιλαφής, ἡ κόμματος, ἡ λιθωνωτὶς, ἡ δάφνη καὶ ἡ πένθιμος μύρτος διαχέουσι τὰ μῦρά των καὶ ὅλη ἐκείνη τῶν μυροδόλων θάμνων ἡ συστάς μετὰ τῆς περὶ αὐτὴν ὑψηλῆς χλόης υποφρίσσει διαπνεομένη ὑπὸ τῆς γλυκείας πνοῆς τῶν ζεφύρων καὶ ὑπὸ αὔρας ζωογόνου.

"Ἄς πλησιάσωμεν. Φλοῖσθος ρέοντος ὕδατος ἀκούεται μιγνυόμενος μετὰ τοῦ θροῦ τῶν σειομένων φύλλων. Εἶναι πηγὴ τις ἱερὰ καὶ λέγουσιν ὅτι εἶναι πηγὴ τῆς Ἡοῦς, ἀναβλύσασα ἐκεῖ καθ' ἣν ἡμέραν αὕτη ἐκλαυσε τὴν ἀθανασία τοῦ Τιθωνοῦ, τοῦ φιλτάτου συζύγου της. Ἡ δυστυχὴς Ἡώς! Ἡζεύετε τί ἔπαθεν; ἀκούσατε καὶ οἰκτεираτέ την. Ἦτο θεὰ καί, ἐννοεῖτε, ὅτι ἦτο ἀθάνατος. Αἶ! καὶ μήπως δὲν ζῇ καὶ σήμερον ἐπίσης ἀνθηρά, ἐπίσης δεκαεξαετοῦς κόρης ὡς καὶ τότε ἔχουσα τὴν ἀνθρωπότητα καὶ χάριν; Καὶ τίς ἐξ ὑμῶν δὲν γνωρίζει τὴν ροδοδάκτυλον, τὴν κροκόπεπλον ἐκείνην νεάνίδα ἥτις καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἐν σχήματι ροδοχρόου φωτὸς προκύπτουσα ἐξ ἀνατολῶν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ προαγγέλλει τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου; Ἀλλὰ φεῦ! ἦτο γυνὴ καί, ὡς ὅλαι αἱ γυναῖκες, εἶχε καὶ αὕτη εὐαίσθητον καρδίαν. Μίαν ἡμέραν εἶδε τὸν Τιθωνόν, νεαρόν κυνηγόν, οὐχὶ θεὸν τὴν γέννησιν· ἀνθρώπον θνητόν, ἀλλὰ θεὸν κατὰ τὸ κάλλος. Ἐλεγεσ ὅτι ἦτο ὁ Ἀπόλλων, ὁ ξανθοκόμης Ἀπόλλων καί, ἐὰν ἡρώτα τις τὴν Ἡώ, βεβαίως θ' ἀπήντα αὕτη ὅτι ἦτο καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀκόμη εὐειδέστερος. Τὴν εἶδε, τὸν εἶδε, ἡγαπήθησαν. Τί περιέχεται εἰς

τὴν μίαν καὶ μόνην ταύτην λέξιν, δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ τὸ ἀναπτύξῃ τις. Καὶ τίς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον δὲν ἡγάπησεν ἢ δὲν θ' ἀγαπήσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ;

Ὁ Τιθωνὸς ἡγάπα τὸ κυνήγιον ἢ δὲ Ἡὼς ἡγάπα πολὺ τοὺς κυνηγούς· καὶ τὸ λέγω ἵνα τὸ μάθωσιν οἱ λάτρες τῆς κυνηγέτιδος Ἀρτέμιδος διὰ κάθε ἐνδεχόμενον· διότι ὁ ἔρως τῆς Ἡοῦς δὲν εἶναι ἐκ τῶν σημερινῶν μεταλλικῶν ἐκείνων ἐρώτων, οἵτινες ἐὰν ἀναλυθῶσι χημικῶς θὰ εὐρεθῶσι περιέχοντες 80 τοῦλάχιστον τοῖς $\frac{0}{100}$ χρυσόν. Ὁ ἔρως τῆς Ἡοῦς εἶναι ἔρως ἄγνός, ἀλλὰ καὶ μεγάλῃς ὀλκῆς, διότι ἡ ἀβρὰ αὕτη νεάνις ἔχει μίαν κακὴν συνήθειαν· δὲν κλέπτεται ὑπὸ τῶν ἐραστῶν της, ἢ εὐλογημένη, ἀλλὰ συνεθίζει ἀκριβῶς τοῦναντίον κλέπτει δηλαδὴ αὐτὴ καὶ ἀρπάζει τὸν ἐρώμενον καὶ ἀπάγει αὐτὸν εἰς τὰ θεῖά της δώματα. Ἦρπασε τὸν Ἀστράϊον, ἀπήγαγε τὸν Ὠρίωνα, ἔκλεψε τὸν Κλυθόν, συνέλαβε τὸν Τιθωνόν καὶ θὰ σὰς εἴπω κατωτέρω τί ἔκαμεν εἰς τὸν Κέφαλον.

Εἶναι λοιπὸν ἐπίφοβος ὁ ἔρως τῆς Ἡοῦς· καὶ ὅμως τίς ἐκ τῶν κυνηγῶν, εἰπέτε μοι, τίς δὲν ἀγαπᾷ τὴν Ἡώ, τὴν ροδοδάκτυλον αὐτὴν παρθένον, ἥτις τόσον φιλάρεσκον ἀλλὰ καὶ τόσον γλυκὴ ἔχει τὸ μειδίαμα ὁσάκις ἀπὸ τῶν ἄκρων ἀνατολῶν δειλὴ, ὑπερυθριῶσα, συμπαθὴς, προβαίνει καὶ χρωματίζει τὰ ὄρη καὶ τὰ δένδρα;

Εἶδε τὸν Τιθωνόν ἐν αὐτῇ ταύτῃ τῇ κοιλάδι τοῦ Ὑμηττοῦ, τὴν ὁποῖαν πρὸ μικροῦ σὰς περιέγραψα, ὠραῖον, εὐμελῆ, ρωμαλέον, ἐπιχαρίτως φέροντα τὸ θηρευτικόν αὐτοῦ τόξον καὶ καταβάσας ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἦλθε καὶ ἐστάθη πλησίον καί, ὅταν οὗτος ἐστράφη αἴφνης καὶ εἶδε τὴν θεάν.—Τιθωνέ, τῷ εἶπεν αὕτη, σ' ἀγαπῶ.

Παρήλασαν ἐκεῖ γλυκεῖαι στιγμαὶ καὶ ὅτε ἡμέραν τινὰ (παρὰ μνην νέου ἔτους), ἡ Ἡὼς ἀναβάσας τὰς βαθυμίδας τοῦ Ὀλύμπου, παρεκάλεσε τοὺς ἐκεῖ συνεδριάζοντας θεοὺς μίαν καὶ μόνην νὰ τῇ δώσωσι χάριν, ἡζεύετε τίνα χάριν ἐζήτησε τότε παρ' αὐτῶν; ἐζήτησε τὴν ἀθανασίαν τοῦ Τιθωνοῦ.

—Ἄ! μεγάλην χάριν μᾶς ζητεῖς, εἶπε τότε ὁ Ζεὺς. Αὐτὰ παθαίνει κανεὶς ὅταν ἦναι εὐκολος εἰς δῶρα, προσέθηκεν ὑποβλέπων τὴν παρακαθημένην ζηλότυπον Ἦραν καὶ προσποιούμενος ὅτι δῆθεν ἠρνεῖτο τὴν ἀπονομὴν τῆς χάριτος. Ἀλλ' ἐπενέβη ἡ Ἀφροδίτη καὶ ἀφ' ἐτέρου ὁ Ἄρης, ὅστις κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔτυχε νὰ τὰ ἔχῃ πολὺ καλὰ μετ' ὃν Ἦραιστον, καὶ ὁ Ζεὺς ἐκάμφθη. Ἡ ἀλήθεια ἦτο ὅτι ὁ Ζεὺς εἶχε προσφάτως μόλις ἀπιστήσῃ πρὸς τὴν Ἦραν, τὴν αἰωνίως ζηλότυπον ἐκείνην σύζυγόν του καί, ἐπειδὴ μόλις εἶχε κατωρθώσει νὰ ἐξιλεώσῃ τὴν ὀργὴν αὐτῆς, προσε-

πάθει νὰ φαίνεται ἐνώπιόν της ἄγριος καὶ δύστροπος πρὸς πᾶσαν ἄλλην γυναικίαν καλλονήν, ὁ πανοῦργος!

— Τί λέγεις καὶ τοῦ λόγου σου; στρέφεται καὶ λέγει πρὸς τὴν Ἥραν.

— Ἐγὼ νημίζω, ἀγαπητέ μου φίλε, τῷ εἶπεν αὕτη πονηρῶς ὑπομειδιῶσα, ὅτι, ἀφοῦ τέλος πάντων εἶναι αὔριον πρώτη τοῦ ἔτους, δύνασαι νὰ δώσης εἰς αὐτὴν τὴν μικρὰν κόρην ὡς δῶρον τὴν χάριν τὴν ὅποιαν σοὶ ζητεῖ, ἀλλ' ὅμως ὑπὸ δύο ὅρους.

Ἡ Ἥως, ἥτις κλαίουσα ἱκετικῶς εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀμφοτέρως τὰς παλάμας, ἤνοιξεν ὀλίγον τοὺς δακτύλους καὶ παρετήρησε κρυφίως διὰ μέσου αὐτῶν τὴν Ἥραν μετ' ἀνησυχίας. Ἡ Ἥως δὲν ἡγάπα καθόλου τοὺς ὅρους καὶ μάλιστα ὅταν ὑπηγορεύοντο ὑπὸ τῆς Ἥρας.

Ἡ Ἥρα ἔκυψε πρὸς τὸ οὖς τοῦ Διὸς καὶ τῷ ἐψιθύρισε τινὰς λέξεις.

— Ἄς ἦναι, εἶπεν ὁ Ζεὺς χωρὶς ν' ἀπολέση ποσῶς τὴν ἀταραξίαν του. Πλησίαισον, μικρά μου.

Ἡ Ἥως προῦχώρησε βήματά τινα.

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ αὐτὸν τὸν Τιθωνόν; αἶ;

— ὦ! ὑψιβρεμέτα, καὶ εἶναι νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ κανεὶς; ἀπήντησεν ἡ Ἥως μὲ τόνον ἐρωτολήπτου κόρης, ἥτις περιμένει τὴν πατρικὴν συγκατάθεσιν εἰς γάμον ποθητόν.

Ἡξεύρεις ὅμως, κυρία μου, προσέθηκεν ὁ Ζεὺς σοβαρευόμενος, ὅτι παρὰ πολὺ ἀκούονται τὰ κατορθώματά σου εἰς τὸν Ὀλυμπον; Ἀκούεις ἐκεῖ! Μία θεὰ τῆς ἡλικίας σου καὶ νὰ κάμνῃ τόσον θόρυβον! Ἄ! αὐτὸ εἶναι πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν μοῦ κάμνει διόλου καλὴν ἐντύπωσιν.

— Νεφεληγερέτα, συγγνώμην, εἶμαι κόρη ἄγαμος, εἶπεν ἡμικλαίουσα ἡ Ἥως, καὶ δὲν ἐβλάψα κανένα ἕως τώρα.

Ὁ ἐστὶ μεθερμηνεύμενον: ἐσὺ ὁ γέρον, ὁ συζυγὸς τῆς Ἥρας, ὁ πατὴρ τόσων ἀνδρῶν καὶ τόσων θεῶν, εἶσαι τόσον παραλυμένος ὥστε καθ' ἑκάστην ἀναστατόνεις τὸν κόσμον μὲ τοὺς ἔρωτάς σου,

Κύνος ἐδῶ, ταῦρος ἐκεῖ, χρυσοῇ βροχῇ παρέχει,

καὶ ἐγὼ ἡ ὅποια εἶμαι ἄγαμος καὶ δὲν ὤμοσα πίστιν εἰς κανένα, σοῦ κάμνω ἐντύπωσιν μὲ τοὺς ἔρωτάς μου;

Ὁ ὑπαινιγμὸς ἦτο λεπτὸς καὶ ὁ Ζεὺς δὲν τὸν ἐνόησε· τὸν ἐνόησεν ὅμως ἡ Ἥρα καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τῆς ὥραίας Ἡῶς βλέμμα συμπαθές. Τοιοῦτος εἶναι ὁ κανὼν πάντοτε αἱ γυναῖκες μᾶς ἐννοοῦσιν ἐνῶ ἡμεῖς σπανίως ἐννοοῦμεν αὐτάς!

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ὁ Ζεὺς θέλων νὰ

βασανίσῃ ὀλίγον τὴν δυστυχῆ κόρην, τί νὰ γίνεταί ἄρά γε ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος, ὁ Ἀστραῖος;...

Ἡ Ἥως ἔχαμήλωσε τὰ ὄμματα, ἀκούσασα τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἐραστοῦ της. — Ἐδῶ εἶναι ποῦ τὰ ἐχάλασαμεν! ἐσχέθη.

— Καὶ δὲν μοὶ λέγεις δᾶ, ἐκεῖνος ὁ Ὠρίων, ὁ βασιλεὺς τῶν Βοιωτῶν, τί ἀπέγεινε; δὲν ἦτο, νομίζω, καὶ αὐτὸς κυνηγὸς; προσέθηκεν ὁ Ζεὺς ἀνηλεῶς.

Ἡ Ἥως ἔκρυψε καὶ πάλιν διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπον.

— Ἀμμ' ἐκεῖνος ὁ καυμένος ὁ Κλυθός! ἅ! πολὺ ἀγαπᾷς, φαίνεται, τὸ κυνήγιον, δεσποσύνη.

Ἡ Ἥως ἔπρεσε γονυπετής.

Τότε συγκινηθεὶς τέλος πάντων ὁ Ζεὺς ἔκυψε πρὸς τοὺς ἐκατέρωθεν αὐτοῦ καθημένους θεοὺς, ὡς πρόεδρος δικαστηρίου συλλέγων τὰς ψήφους, καί, ἀποταθεὶς πρὸς τὴν Ἥω:

— Ὑπὸ δύο ὅρους, εἶπεν, ἀπονέμω τὴν ἀθανασίαν εἰς τὸν Τιθωνόν σου. Ὁ πρῶτος ὅρος εἶναι ὅτι δὲν θά μοι ζητήσης περὶ αὐτοῦ ποτὲ πλεόν ἄλλην χάριν, καὶ ὁ δεῦτερος...

— Ὁ δεῦτερος; ἡρώτησεν ἀνυπομόνως ἡ Ἥως.

— Ὁ δεῦτερος, ὅτι θά τὸν λάβῃς σύζυγόν σου.

Δὲν διέσωσεν ἡ ἱστορία τίνα μορφασμόν ἔκαμνεν ἡ ἐρωτολήπτου Ἥως ἀκούσασα τὸν δεῦτερον ὅρον. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εὗρεν αὐτὸν δυσβάστακτον, διότι τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἀρπαγείς ὁ Τιθωνὸς μετνήχθη ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων εἰς τὸν Ὀλυμπον καὶ ἐκεῖ ἐνώπιον τῶν δώδεκα θεῶν, παρανύμφων ὄντων τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀφροδίτης, ἡ Ἥως συνεζεύχθη καθ' ὅλους τοὺς τύπους μετὰ τοῦ τελαμῶμένου ἐραστοῦ, τοῦ Ἑρμοῦ συντάξαντος τὴν προσήκουσαν ληξιαρχικὴν πράξιν.

Ἐντούτοις τὸ κακεντρεχὲς μειδίαμα δὲν ἐξηλείφθη ἐκ τῶν χειλέων τῆς Ἥρας· μετεδόθη μάλιστα ἂν θέλετε καὶ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Διὸς. Ἄλλ' οἱ ἐρῶντες εἶναι τυφλοὶ καὶ οὐδέτερος τῶν συζύγων παρετήρησε τὸ μειδίαμα ἐκεῖνο.

Παρετέθη τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου ἐκ νέκταρος καὶ ἀμβροσίας, οἶνοχούσης τῆς Ἥρας, διότι δὲν εἶχεν ἀκόμη διαδεχθῇ αὐτὴν ὁ Γανυμήδης. Λαβὼν δὲ τότε ὁ Ζεὺς τὸν κρατῆρα τοῦ νέκταρος ἀνὰ χεῖρας, ἡγέρθη καὶ μετ' αὐτοῦ ἡγέρθησαν πάντες οἱ θεοὶ καὶ αἱ θεαί.

Ἐσείσθη δὲ ὁ μέγας Ὀλυμπος.

— Τιθωνέ, τῷ λέγει ὁ Ζεὺς, ἔσο ἀθάνατος!

Καὶ ἀμέσως ἐξηλείφθη ἡ ὀπτασία ἐκείνη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Τιθωνοῦ, εὗρεθαι δὲ οὗτος μετὰ τῆς φιλτάτης συζύγου εἰς τὰ βᾶθη τοῦ Ὠκεανοῦ ἐντὸς λαμπροῦ μεγάρου ἀδάμαντοφωτιστοῦ.

Ἐκεῖ ἐφώλευσεν ἡσυχος καὶ εὐδαιμών ὁ ἔ-

ρως αὐτῶν. Ἀλλὰ φεῦ! κλαύσατε τὴν δύστηνον Ἡῶ, ψυχαὶ συμπαθεῖς. Παρῆλθον ἔτη καὶ ἄλλα ἔτη καὶ μίαν ἡμέραν ἐνῷ ὁ Τιθωνὸς ἐκοιμάτο βεθυθισμένος εἰς ὄνειρα τερπνά, κύψασα εἶδεν ἡ Ἡῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ λευκὰς τινὰς τρίχας ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου καὶ τῶν παρεῖων τοῦ ρυτίδας τινὰς αὐλακίζουσας τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Θὰ σὰς φανῇ παράδοξον καὶ ὅμως εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Ἡῶς, ἡ αἰετοπερὶ ῥοδόχρους Ἡῶς, ὠχρίασε τότε. Τὰ πάντα ἀπεκαλύφθησαν αὐτῇ· οἱ δύο ἐκεῖνοι ὄροι, ἀφ' ὧν ὁ Ζεὺς τῇ ὑποβολῇ τῆς Ἥρας εἶχεν ἐξαρτήσει τὴν ἀθανασίαν τοῦ Τιθωνοῦ καὶ τὸ κακεντρεχὲς ἐκεῖνο μειδίαμα τῆς ζηλοτύπου Ἥρας. Τὰ πάντα κατενόησε τότε καὶ μία μορφή ἀπαισία, ὡσεὶ Ἐμπύσης μορφή, διεγράφη ἀπέναντι αὐτῆς ἐν τῇ σκιά· καὶ ἡ δύστηνος Ἡῶς ἔφυγεν ὁλολύζουσα:

— Τὸ γῆρας! Τὸ γῆρας!

Ἡ ἄφρων εἶχε ζητήσει παρὰ τῶν θεῶν τὴν ἀθανασίαν τοῦ ἔραστοῦ, ἐλησμόνησεν ὅμως νὰ ζητήσει καὶ τὴν αἰωνίαν αὐτοῦ νεότητα, καὶ τὸ γῆρας ἤρχετο, ἤρχετο μετὰ τῆς ψυχρᾶς πνοῆς του, μὲ τοὺς ἐρρυτιδωμένους καὶ σκελετώδεις δακτύλους του, μὲ τὸ κατεσκληρὸς ἐκεῖνο σῶμά του, πατοῦν καὶ μαραινὸν τῶν ἐρώτων αὐτῆς τὰ καλλιχροα ἄνθη.

Δύστηνε Ἡῶς!

Β'.

Ἦτο νύξ, νύξ χειμῶνος. Τὰ νέφη διωκόμενα ὑπὸ λυσσώδους βορρᾶ, ὅμοια πρὸς ἀγέλην τερατωδῶν θηρίων, ἐχύνοντο ἀπὸ τοῦ Ὑμηττοῦ ἐπὶ τὸν Σαρωνικόν, ἐνῷ ἡ φθίνουσα Ἐκάτη ὄρμα διὰ μέσου αὐτῶν πρὸς βορρᾶν, ὡς πελώριος ἀστήρ διαττων.

Ἐφρίσεν ὁ διανθὴς Ὑμηττὸς ὑπὸ τὸν ἄνεμον, κατεσεύοντο δ' αἱ κορυφαὶ τῶν ὑψηλῶν αὐτοῦ θάμνων καὶ εἰς τὸν συριγμὸν τοῦ βορρᾶ ἐνόμιζες ὅτι οἱ θάμνοι ἐκεῖνοι ἦσαν φάσματα λυσίσκομα ὁλοφυρόμενα ἐπὶ νεκροῦ.

Ἀπελπισ, μὲ λελυμένην ὡσαύτως τὴν κόμην καὶ φρενιτιώσα ἔτρεχεν ἡ Ἡῶς ἐπὶ τῶν δυτικῶν τοῦ Ὑμηττοῦ λοφίσκων ἐν μέσῳ ἐκείνης τῆς νυκτός. Ἐν τῇ ἀπογνώσει αὐτῆς ὡσεὶ αὐτομάτως ἐφέρετο πρὸς τὴν μικρὰν ἐκείνην κοιλάδα τὴν ὁποίαν ἐν ἀρχῇ ὁμοῦ εἶδομεν. Ἦρχετο νὰ ἴδῃ τὴν θέσιν ἐκείνην, τὸν τόπον ἐκεῖνον τὸν λατρευτόν, ἐνθα αὐγὴν τινα ἐαρινὴν εἶχε ἰδεῖ τὸν περιφίλτον αὐτῆς Τιθωνὸν εἰκοσαέτη κυνηγόν, ἀκμαῖον, ὡραιότατον, ἐνθα τῷ εἶπε τὸ πρῶτον ἐκεῖνο «Σ' ἀγαπῶ», τὸ ὁποῖον ποτέ, ὦ! ποτέ δὲν λησμονεῖται.

Ἴδου ὁ τόπος, νῆ, ἐκεῖ ἴστατο ἐκεῖνος ἐνεδρεύων τὸ θήραμα, ἐνῷ μὲ τὴν ξανθὴν αὐτοῦ κόμην ἔπαιζεν ἡ φιλοπαίγμων αὐρά. Ἴδου ὁ λί-

θος ἐφ' οὗ ἐπάτει ἐπιχαρίτως ὁ ἀριστερὸς αὐτοῦ ποὺς. Ἴδου ἡ μύρτος, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἔστη κατ' ἀρχὰς ἀπολαύουσα τῆς θεᾶς του ἡ δύστηνος Ἡῶς. Τὰ πάντα εἰν' ἐκεῖ, τὰ πάντα, καὶ αὐτὴ ἡ ἐρωμένη, ἐπίσης νεαρά, ἐπίσης ὠραία ὡς καὶ ἄλλοτε. Διὰ τὴν ὅμως δὲν εἶναι πλέον ἐκεῖ ὁ Τιθωνὸς ἐκεῖνος, ὁ εἰκοσαέτης ἐκεῖνος Ἀπόλλων; Ποῦ εἶναι λοιπόν;

Δὲν ὑπάρχει ὁδὺνη μεγαλειτέρα, εἶπεν ὁ μέγας τῆς Ἰταλίας ποιητής, τῆς ὁδύνης τοῦ ν' ἀναπολῇ τις ἡμέρας παρελθούσης εὐτυχίας ἐν ἡμέραις συμφορᾶς.

Οὐδεὶς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν ἔκφρασιν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἡοῦς, ἀναζητούσης ἐν τῇ κοιλάδι ἐκείνῃ τὰ ἴχνη καλλονῆς καὶ εὐδαιμονίας ἐξαφανισθείσης.

— Δὲν εἰν' ἰδῶ, ἔλεγεν, ὁ τόπος ἐνθα τὸν εἶδον κατὰ πρῶτον, πλήρη νεότητος, ρώμης καὶ ἔρωτος; Διατι σήμερον ἐμαρᾶνθη ἡ νεότης του καὶ κατέπεσεν ἡ προτέρα ἀλκή του; Μήπως ἐγὼ δὲν ἔχω πάντοτε τὴν αὐτὴν νεότητα, τὸ αὐτὸ κάλλος, τὸν αὐτὸν ἔρωτα; Δὲν ἐπανερχεται πάντοτε τὸ αὐτὸ ἔαρ, ὁ αὐτὸς χειμὼν ἐν τῇ κοιλάδι ταύτῃ; Διατὶ τὰ πάντα ἐμεινᾶν ἀναλλοίωτα καὶ μόνος αὐτὸς μετεβλήθη;

Τὴν ἐπῆραν τὰ δάκρυα καὶ, καλύψασα τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, ἔπεσεν ἐπὶ πέτρας τινός, ἡ δὲ κόμη της, ἡ χρυσὴ ἐκείνη κόμη, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Κύπρις ἐφθόνει, χυθεῖσα περὶ τὴν κεφαλὴν της, ἐκάλυψε τοὺς λυγμούς αὐτῆς.

Ἐκλαιεν, ἔκλαιεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός ἐκείνης, ἐνῷ ἐσύριζεν ὁ βορρᾶς καὶ ἐφορῖττεν ἡ χλόη. Τόσον πολὺ ἔκλαυσεν, ὥστε ἔκτοτε ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης ἀνέβλυσε πηγὴ διαυγαστάτου, ἀλλ' ὑποπίκρου νάματος, ὅπερ καὶ σήμερον ἀκόμη ρεῖει ἴσον κατὰ πάσας τὰς ὥρας τοῦ ἔτους· τὸ δὲ ὕδωρ ἐκεῖνο εἶναι τῆς Ἡοῦς τὰ δάκρυα.

— Κατηρξμένη νὰ ᾔῃαι ἡ αἰωνία νεότης μου, ἔλεγε μετὰ τῶν λυγμῶν της, κατηρξμένη ἡ ἀθανασία μου! ὁ ἔρως μου, κατηρξμένος! Ἐὰν ᾔμην θνητὴ, θὰ ἐμαραίνομην καὶ ἐγὼ μετ' ἐκείνου καὶ τὸ γῆρας ἤθελε καταλάβει ἡμᾶς ἀμφοτέρους, ὡς ὁ αὐτὸς παλμὸς ἐγέννησεν ἐν ἡμῖν τὸν ἔρωτά μας! Ἡ ἴση παρακμὴ μας ἤθελε διατηρεῖ ἴσον τὸν ἔρωτα ἡμῶν, ἐνῷ τώρα θὰ βλέπω ἐγὼ αὐτὸν καθ' ἐκάστην παρ' ἐμοὶ γηράσκοντα καὶ φθίνοντα, τοὺς ἄλλοτε ἐρωτύλους ἐκείνους ὀφθαλμούς του βαθμηδὸν ἀμαυρουμένους χωρὶς νὰ δύναμαι νὰ τὸν ἀκολουθήσω εἰς τὸν τοιοῦτον μαρμαρὸν, εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὸν θάνατον!

Ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ δύο μεγάλα δάκρυα ἐμεινᾶν κρεμάμενα ἀπὸ τῶν μακρῶν βλεφαρίδων της.

— Τὸν θάνατον ; εἶπεν ἐκπλήκτως· ἀλλ' ὁ Τιθωνὸς εἶναι ἀθάνατος, καὶ ὁμῶς ὁ Τιθωνὸς γηράσκει, φθίνει, μακραίνεται . . . Ζεῦ ! ἔως πότε λοιπὸν θά προβαίνει τὸ γῆρας καὶ ἡ δυσμορφία του ; "Ω ! εἶναι φρικῶδες, εἶναι ἀποτρόπαιον ! Καὶ ἐγὼ ἡ ἀθλία εἶμαι ἡ ζητήσασα τὴν ἀθανασίαν του καὶ οὕτω καταδικάσασα αὐτὸν εἰς αἰώνιον γῆρας, τουτέστιν εἰς αἰωνίαν συμφοράν, χωρὶς νὰ δύναμαι πλέον νὰ ζητήσω δι' αὐτὸν καὶ τὴν αἰωνίαν νεότητά !

Πόση ἀλήθεια περιείχετο εἰς τὰς λέξεις ἐκείνας καὶ πόσον ἀπατῶνται οἱ νομίζοντες δυστύχημα τῶν ἀνθρώπων τὴν θνητότητα !

Προὔχῳρει ἐν τούτοις ἡ νύξ καὶ προσήγγιζεν ἡ ἡμέρα, ἥτις ἔσχε τοῦτο τὸ παράδοξον ὅτι ἀνέτειλεν ἄνευ αὐγῆς. Καὶ ἡ Ἥως ἔκλειε γοερώς καὶ ἡνοῦντο οἱ κλαυθμοὶ αὐτῆς μετὰ τῆς στοναχῆς τοῦ ἀνέμου.

Γ'.

Ἐρρεεν ὁμῶς ἐν τοσούτῳ ὁ χρόνος ἀμείλικτος καὶ περιετέλλοντο οἱ ἐνιαυτοὶ ἀλληλοκρατούμενοι, εἰς μὲν τοὺς ἀνθρώπους δίδοντες καὶ ἀφαιροῦντες τὴν ζωὴν, τὸ κάλλος, τὴν νεότητά, εἰς δὲ τοὺς θεοὺς οὐδὲν δίδοντες, οὐδὲν ἀφαιροῦντες.

Παρήρχοντο τὰ ἔτη καὶ ἡ Ἥως δὲν ἔλθον ἐκείνη τὴν μικρὰν ἐκείνην τοῦ Ὑμηττοῦ κοιλάδα, ἔθνα τοσοῦτο ἡτύχησε καὶ τοσοῦτο ἐθρήνησεν· ἀλλ' ἤρχετο κατὰ πᾶν ἔαρ, ἀπὸ τοῦ Μαρτίου μέχρι τοῦ Μαΐου, καθ' ἐκάστην ἡμέραν, κρυπτομένη εἰς τὸ ἄλσος ἐκεῖνο καὶ θρηνοῦσα τὴν ἀποπτᾶσαν αὐτῆς εὐδαιμονίαν, πιστὴ πάντοτε πρὸς τὸν δυστυχῆ αὐτῆς ἀθάνατον οὐζυγον.

Παρήλθον οὕτω πεντήκοντα, παρήλθον ἑκατόν, παρήλθον διακόσια εἴκοσι πέντε ἔτη καὶ ὁ Τιθωνὸς ἐγήρασκε πάντοτε, ἀλλά, φεῦ ! πάντοτε ἔζη !

Ἐὰν ἡδύνατό τις νὰ κατέλθῃ τότε εἰς τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀδύμηντον ἐκείνο μέγαρον τῆς δυσέρωτος Ἥως καὶ, εἰσδύων εἰς τὰ ὑπερφύους λαμπρότητος μέλαθρα αὐτοῦ, κατῳρῶν νὰ ἴδῃ τὸν καθ' Ὁμηρον ἄγαυον ἐκείνον Τιθωνόν, ἤθελεν ἰδεῖ θάμα ἀθάνατον.

Ἐν μέτῳ θαλάμου σκοτεινοῦ, ὅστις θὰ ἦτο καταφώτιστος ἐὰν μὴ πλούσια δέρματα σπατωμάτων ζῶων καὶ κητῶν θαλασσίων ἐκάλυπτον ἄνωθεν ἕως κάτω τοὺς ἐκ λυχνίτου τοίχους αὐτοῦ, θαλάμου θερμοῦ, διότι ἀρωματικὰ τῆς Ἰνδικῆς ξύλα καίόμενα περὶ αὐτὸν τὸν θέρμαινον, ἔκειτο ἕτερος θάλαμος ἀποτελούμενος ἐξ ἐνὸς καὶ μόνου πελωρίου μαργαρίτου, ἐν τῷ οὗτο ὁποῖον ἔκειτο κλίνη ἐκ ροδόχρου ἀδά-

μαντος μεγαλοπρεπῆς, μὲ πλούσια παραπετάσματα χρώματος κροκίνου.

Ἐπὶ τῶν περικεντήτων καὶ ἀπαλῶν αὐτῆς προσκεφαλαίων μικρὸς ὄγκος ἢ μᾶλλον σωρὸς μέλας ἡμικεκλιμένος ἔκειτο μὴ ἔχων σχῆμα σαφές, ἀλλ' ἐν τούτοις κινούμενος ἐνίοτε ὀλίγον. Ἐὰν ὁ θεατὴς ἐπλησίαζεν ἐπὶ μᾶλλον, ἤθελεν ἀκούσει λεπτὴν τινα συριγματώδη ἀναπνοήν, ἐξερχομένην ἐκ τοῦ σωροῦ ἐκείνου καὶ ἤθελεν ἰδεῖ ἀραχνοειδὲς τι σῶμα μελαψόν, ὁμοιον πρὸς ἄνθρωπον, ἢ μᾶλλον σκελετὸν ζῶντα παράδοξόν τινα ζῶν, ἔχοντα ἀντὶ σαρκὸς βαρύτιμα χρυσοῦφαντα ἐνδύματα, φάσμα, ἔχον εἰς τὸ πρόσωπον ἀντὶ ὀφθαλμῶν δύο μαύρας ὀπὰς, ρίνα μέλαιναν καὶ κρεμαμένην, κρανίον ἄτριχον, μέλαν, ἰζῶδες, σῶμα δὲ κυρτόν, τετυλιγμένον περὶ ἑαυτό.

Ἀπέναντι τῆς κλίνης μέγα καὶ κομψὴν ἀλλὰ παλαιὸν θηρευτικὸν τόξον ἦτο ἀπὸ τοῦ τοίχου ἐξηρτημένον μετὰ φαρέτρας πλήρους βελῶν.

Τὸ ἐρείπιον ἐκεῖνο ἦτο ὁ ἀθάνατος ἀλλ' ἤδη σποροδαίμων Τιθωνός, ὁ πρὸ διακοσίων εἴκοσι πέντε ἐτῶν διὰ τοῦ ἐξαισίου αὐτοῦ κάλλους τρώσας τὴν καρδίαν τῆς Ἥως, τὸ δὲ τόξον ἐκεῖνο ἦτο τὸ θηρευτικὸν αὐτοῦ τόξον.

Ποῦ ἡδύνατο ἄρά γε ἡ ματαιότης τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων νὰ εὕρῃ ἐπιτυχεστέραν ἑαυτῆς εἰκόνα;

Ἐκεῖνο ἦτο λοιπὸν τὸ περιάλητον λέχος, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ὁ τυφλὸς ποιητὴς τῆς Ἰωνίας ἐβλεπε τὴν Ἥω καθ' ἐκάστην πρωΐαν ἀποχωρίζομένην τοῦ φιλάτου συζύγου καὶ ὁρμῶσαν πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐπὶ τοῦ τεθρίππου αὐτῆς ἄρματος καὶ πάλιν ἐπανερχομένην παρ' αὐτῇ.

Καὶ τοῦτο ἐπὶ 225 ἔτη !

Εὐρετέ μοι, παρκαλῶ, δύο κόρας ἀνθρώπων νεαρὰς, ἐχούσας τοσαύτην ὑπεμονήν, τοσαύτην πίστιν, ἔρωτα τοσοῦτον, ὥστε ἐπὶ εἴκοσι πέντε μόνα ἔτη νὰ συζῶσι μετὰ τοῦ ζῶντος καὶ εἰδεχθοῦς σκελετοῦ τοῦ ἄλλοτε λατρευθέντος συζύγου. θαυμάσιον αὐτῇ πᾶσαν μέριμναν, μειδῶσαι παρόντος αὐτοῦ καὶ θρηνοῦσαι ἐν παραβύστῃ τὴν ἀποπτᾶσαν νεότητά !

Διότι πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ Ἥως δὲν ἔπαυε κλαίουσα ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ τοῦ Ὑμηττοῦ κοιλάδι ἅμα ἀρχομένην τῇ ἔαρι, καὶ διὰ τοῦτο νύκτα τινὰ τοῦ Μαρτίου ἦτοι τοῦ Ἑλαφβολιῶνος κατὰ τοὺς ἀρχαίους μηνὸς εὐρίσκομεν καὶ πάλιν τὴν Ἥω καθημένην ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ θέσει, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνης πέτρας, καὶ κλαίουσαν μετὰ λυγμῶν.

Πρέπει ἐν τούτοις νὰ προτάξω ἐγταῦθα ἀξιοσημειωτὸν τι γεγονός, ὅτι τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Ἀφροδίτη, συγκινηθεῖσα φαίνεται ἐκ τοῦ ἀτελευτήτου ἐκείνου τῆς κόρης κλαυθμοῦ, ἀπεφάσισε νὰ τὴν θεραπεύσῃ.

Κράξασα λοιπόν τὸ πτερωτὸν αὐτῆς τέκνον εἰς τὸν ἐν Πάφῳ ναὸν τῆς, ἔκυψε πρὸς αὐτὸ καὶ μεταξὺ δύο φιλημάτων τὰ ὁποῖα τῷ ἔδωκεν εἰς τὰς στρογγύλας παρειάς τῷ ὑπεψιθύρισε λέξεις τινὰς εἰς τὸ οὖς.

Ὁ Ἑρως εἰκίνησε δις ἢ τρίς τὴν κεφαλὴν του ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἐκρέμασεν ἔξω τὴν γλῶσσάν του, ἔσυρεν ἐκ τῆς φαρέτρης του ἐν μικρὸν βέλος οὗ τὴν ἀκωκὴν ἐδοκίμασεν εἰς τοὺς ὀδόντας του, καί, πλαταγίσας τὸν γυμνὸν πόδα, ὡς πράττουσιν οἱ ἀγυιόπαιδες, ἐπὶ τοῦ λείου λιθοστρώτου τοῦ ναοῦ, ἔφυγε τρέχων πρὸς τὴν Ἀττικὴν.

Δ'

Εἶχομεν ἀφήσει, ὡς ἐνθυμεῖσθε, τὴν Ἡὼ κλαίουσαν ἐν νυκτὶ ἐντὸς τοῦ πυκνοῦ ἐκείνου ἄλσους τῆς μικρᾶς τοῦ Ὑμηττοῦ κοιλάδος.

Αἶφνης θροῦς φύλλων ἠκούσθη ὀπισθεν αὐτῆς· στραφεῖσα δὲ αὕτη μὲ καταβρέκτους ἐκ τῶν δακρύων τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδεν ὀπισθεν αὐτῆς θέαμα παράδοξον. Νεαρὸς κυνηγός, οὗ τὴν ὄψιν ἐφώτισε στιγμιαίως ἡ σελήνη, ἐνῶ ἤρχοντο ὑποφώσκουσαι αἱ πρῶται τῆς ἡμέρας αὐγάς, ἵστατο ὄρθιος εἰς ἀπόστασιν δύο μόλις βημάτων ἀπὸ τῆς Ἡὼς ἐν τῇ αὐτῇ ἀκριβῶς ἐκίνηθη θέσει ἔνθα πρὸ διακοσίων εἴκοσι πέντε ἐτῶν ἵστατο ὁ Τιθωνὸς καθ' ἣν στιγμὴν τὸ πρῶτον ἡ Ἡὼς τὸν εἶδε.

Κράνος ἐκ δέρματος ἀλώπεκος ἐκάλυπτε τὴν ἀρρήτου καλλονῆς κεφαλὴν του, ἀφ' ἧς καταμέλανες βόστρυχοι πλουσίας κόμης ἔρρεον ἐπιχαρίτως ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτοῦ.

Ὁφθαλμοὶ μέλανες καὶ βαθεῖς ὑπὸ μελαίνας ὀφρὺς ἐξετόξευον βλέμμα φλογερὸν, χεῖλη δὲ προπετῇ ἐνέφαινον ἐν αὐτῷ σθένος βουλήσεως καὶ ἀρρενωπὸν χαρακτῆρα.

Εἶχε τὸν ἀριστερὸν πόδα ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκείνης πέτρας, ἐφ' ἧς ἄλλοτε καὶ ὁ Τιθωνός· παρὰ δὲ τοὺς πόδας του προέβαλλον τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν φύλλων δύο ὠραῖοι, μεγαλόσωμοι, δασύμαλλοι, μέλανες κύνες, ἀτενίζοντες τὴν θεὰν διὰ τῶν ἡμέρων καὶ νοσημόνων αὐτῶν ὀφθαλμῶν.

Ἡ ἀριστερὰ τοῦ νεανίου χεὶρ ἐκράτει ἀπὸ τοῦ ἐτέρου τῶν ἄκρων τόξον μακρόν, καθέτως ἐπὶ τῆς χλόης ἐρειδόμενον, ἐνῶ ἡ δεξιὰ ἐπιχαρίτως ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ὀσφύος του ὑπὸ τὴν φαρέτραν τῶν βελῶν.

Ἦσαν ἡ νεότης, τὸ κάλλος καὶ ἡ ρώμη ὁμοῦ συνηνωμένα ἐν ἐκείνῳ τῷ σώματι. Ἦτο ὁ Τιθωνός πρὸ διακοσίων εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ἀλλὰ πολλῶν ἐκείνου ὠραιότερος!

Ὁ ἄγνωστος προσήλου ἐπὶ τῆς Ἡὼς βλέμμα συμπαιδείας καὶ ἐκπλήξεως.

Ὡ κάλλος, δῶρον τ' οὐρανοῦ ἀθάνατον, ὁ μόνος ἡμῶν παρήγορος ἄγγελος ἐν τῷ ἀθλίῳ τούτῳ κόσμῳ, τί εἶσαι ἄρά γε, ἐκ τίνος οὐσίας

συνίστασαι καὶ διατί ἔχεις ἐφ' ἡμῶν τοσαύτην ἰσχύν; Ὡ! εἶσαι θεῖα ιδιότης καὶ σὺ μόνον δὲν ἔσχεις ποτὲ ναόν, διότι ναὸς σου εἶναι πᾶσα καρδία παλλομένη!

Ἡ Ἡὼς εἶδε τὸν ἄγνωστον διὰ μέσου τῶν δακρύων τῆς καὶ ἀνεσκίρτησεν. Ἡ πρώτη ιδέα ἣτις τῇ ἐπῆλθεν εἰς τὴν θεὰν του, ἦτο ὅτι ἔβλεπε τὸν Τιθωνόν, ἀνακτῆσαντα τῷ ἑλείει τοῦ Διὸς τὴν προτέραν αὐτοῦ καλλονὴν καὶ νεότητά. Ἀλλ' εἶδεν ἀμέσως ὅτι ἡπατάτο καὶ ἡγέρθη συγκεχυμένη καὶ αἰδήμων ἐνώπιον τῆς καλλονῆς τοῦ νεαροῦ κυνηγοῦ.

— Ὁραία κόρη, τῇ εἶπεν οὗτος διὰ φωνῆς ἀργυροῆχου καὶ περιπαθοῦς, διατί κλαίεις τοσούτῳ πικρῶς κατὰ τοιαύτην ὥραν καὶ εἰς τὸν τόπον τοῦτον τὸν ἔρημον; Μήπως ὁ ἐραστῆς σου ἐγένετο ἄπιστος πρὸς σέ, ἄλλου ἔρωτος ὑποστάς τὴν γοητείαν; Ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον! Κάλλος τοιοῦτο δὲν ἔχει ἀντίζηλον ποτέ. Μήπως τυχὸν ἀπέθανεν ὁ ἐραστῆς σου;

— Ὅχι, ἀπήντησεν σιγαλὰ ἡ Ἡὼς· δὲν ἀπέθανε, δὲν δύναται ν' ἀποθάνῃ!

Καὶ κατέπνιξε λυγρόν.

— Ὁραία κόρη, ἀντεῖπεν ὁ ἄγνωστος, δὲν ἐννοῶ τοὺς λόγους σου. Ἰσως τῆς Ἀφροδίτης τὸ τέκνον ὑπῆρξε σκληρὸν πρὸς σέ· ἴσως ὁ Ἄρης ἢ ὁ Ποσειδῶν παρέδωκε πρὸς τὸν Χάρωνα τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας σου. Ἀλλ' εἶμαι Κέφαλος ὁ κυνηγός, υἱὸς τοῦ Αἰολίδου Διήνορος, βασιλέως τῆς Φθιώτιδος, καὶ μὰ τοὺς θεοὺς τῶν ὁρέων καὶ τῶν κυνηγῶν, μὰ τὴν Ἡὼ, τὸν Πᾶνα καὶ τὴν Ἀρτεμιν, θὰ πράξω ὅ,τι θέλεις ἵνα οἱ ὠραῖοι οὗτοι ὀφθαλμοὶ πύσωσιν νὰ κλαίουν καὶ τὰ ὠραῖα ταῦτα χεῖλη μειδιάσωσιν.

Ἡ Ἡὼς ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἠτένισε τὸν νέον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὅταν μετὰ μακρὰν σειρὰν νεφελοδῶν καὶ βροχερῶν ἡμερῶν, καθ' ἃς ὁ οὐρανὸς νομίζεις ὅτι εἶναι πλᾶξ μολυβδίνη, διασχισθῇ αἶφνης εἰς ἐλάχιστόν τι μέρος τὸ πένθιμον ἐκεῖνο τῶν νεφῶν παραπέτασμα καὶ διαγελάσῃ γαλανὸς ὀπισθεν αὐτοῦ ὁ οὐρανὸς καὶ προκύψῃ ἀπ' ἐκεῖ ὁ ποθητὸς ἥλιος, τὸ τεράχιον ἐκεῖνο τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ ἀκτὶς ἐκείνη τοῦ ἡλίου δὲν ἔχει τόσην γλυκύτητα ὅσην εἶχεν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα τῆς Ἡὼς ἀπὸ τῶν δακρυβρέκτων ὀφθαλμῶν τῆς.

Διότι δὲν ὑπάρχει νομίζω γλυκύτερον μεδίαμα τοῦ ἀνατέλλοντος ἐπὶ ὀφθαλμῶν δακρυβρέκτων.

— Κέφαλε, τῇ εἶπε, σοὶ εὐγνωμονῶ διὰ τὴν προσφορὰν σου ταύτην καὶ τοὺς ὅρκους σου. Καίτοι κατὰ τῆς συμφορᾶς μου οὐδὲν σὺ δύνασαι νὰ πράξῃς, θὰ ἐνθυμῶμαι ἐγὼ πάντοτε τὴν τοσαύτην συμπαθῆ πρόθυμίαν σου· Χαῖρε· ἡ ἀσ' ἐπανίδω καὶ πάλιν ἐδῶ.

Εἶπε καὶ διέσχισε τὸ φύλλον· ὅτε δὲ ὁ Κέφαλος ὤρμησε κατόπιν τῆς ἵνα τὴν κρατήσῃ

δὲν εἶδε, δὲν ἤκουσε τίποτε πλέον. Μόνος ὁ ἄνεμος ἐξηκολούθει σείων τοὺς θάμνους, ἐνῶ ἡ ἡμέρα ἀνέτελλεν ἐπὶ νεφελώδους οὐρανοῦ.

Παρατήρησε μόνον εἰς τὸν ἀέρα ροδόχρου τινὰ ἀτμώδη γραμμὴν, ἥτις, ἐν εἶδει οὐρανίου τόξου ἀρχομένου ἀπὸ τῆς συστάδος ἐκείνης τῶν θάμνων, ὑψοῦτο πρὸς οὐρανὸν καὶ ἐχάνετο εἰς τὰ βάθη τοῦ ἀπείρου.

— Ἦτο θεά! ἐσκέφθη ὁ Κέφαλος καὶ ἔμεινε σύννοος.

Παρήλθον δύο μῆνες καὶ ἦλθε τὸ ἔαρ καὶ ἦλθεν ὁ Μάιος μὲ τὰ ἡράνθεμά του, μὲ τὰ ρόδα του· ἡ ζωὴ ἀνεγεννᾶτο πανταχοῦ καὶ ἐνόμιζες ὅτι ἡ γῆ στολισθεῖσα ἐπὶ τούτῳ μὲ τάπητα χλόης καὶ ἀνθῶν, ἐκάλει πᾶσαν ψυχὴν εἰς ἀπόλαυσιν ἔρωτος.

Ἐνθυμέισθε τὴν γοητευτικὴν ἐκείνην δύσιν τοῦ ἡλίου ἐν Μαΐῳ ἐπὶ τοῦ Ὑμηττοῦ καθὼς ἐν ἀρχῇ τὴν περιέγραψα;

Κατὰ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην σκηνὴ διάφορος παρίστατο παρὰ τὴν μικρὰν ἐκείνην διανθὴ κοιλάδα. Ἐκεῖ θὰ ἐπανεύρωμεν τὸν Κέφαλον καὶ τὴν Ἡώ, ἀλλὰ καὶ ἄλλην τινὰ ψυχὴν πολὺ ὠραιότεραν τῆς Ἡῶς, ἄλλην τινὰ κόρην ἀγνὴν, ἄγευστον ἔρωτος, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας νομίζεις ὅτι πλασθεῖσαι ἵνα γίνωσι θεαί, κατὰ λάθος ἐγένοντο θνηταὶ καὶ διὰ τοῦτο ἔχουσιν ὅλην τῶν θεαινῶν τὴν καλλονὴν καὶ ὅλην τῶν θνητῶν κορασίῳ τὴν ἀγνότητα.

Τίς ἦτο ἡ ἀβρὰ ἐκείνη κόρη καὶ τί ἡσθάνθη δι' αὐτὴν ὁ Κέφαλος; Πότε ἐπανεῖδεν οὗτος τὴν Ἡώ καὶ τί προέκυψεν ἐκ τῶν δύο ἐκείνων αἰσθημάτων;

— Ὡ! εἶναι πάντα ταῦτα λυπηρά, ἀλλ' ὠραία ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς διηγηθῶ ἐν ἄλλῃ ἐσπέρᾳ.

(Ἐπεταὶ συνέχισις)

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΦΡΑΓΚΙΑΣ.

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ ταγματάρχης τότε ἐξῆλθεν. Ὁ καθαρὸς ἐξωτερικὸς ἀήρ, ὃν ἀνέπνευσε, πολὺ τὸν ἀνεκούφισεν. Ἐπορεύθη κατ' εὐθείαν εἰς τὸ δημαρχεῖον, ὅπου ὁ Σαρβὲ τὸν ἀνέμενε. Ὁ Δυκάς καθ' ὁδὸν ὁμίλει αὐτῷ περὶ τῆς τακτικῆς, ἣν ὤφειλε ν' ἀκολουθήσῃ. «Α! ἡ περίστασις ἐκείνη τῆς ἐφημερίδος· μὲ ὀλίγην περισσοτέραν ἐπιτηδεύτητα πῶς ἠδύνατο νὰ τὴν στρέψῃ οὕτως ὥστε νὰ καταθρομβήσῃ τὸν ἀντίπαλόν σου! Συνελαμβέ-»

νετο ἐν αὐτῇ ὁ Γκαρούς—διότι ὁ *Ἐγγελεὺς* τοῦ *Μελὲν* ἦτο ὁ Γκαρούς αὐτοῦσις—ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκλήματι συκοφαντίας, ἐπὶ διαδόσει ψευδῶν εἰδήσεων, ἐπὶ ἐκλογικῇ πλεκτάνῃ.

— Τί ἐπιτυχία θὰ ἦτο, ταγματάρχα, ἂν ἡ θέλετε εἴπει; «Ὁ Ἐγγελεὺς δὲν εἶνε ὁ Ἐγγελεὺς, πολῖται, ἀλλ' ὁ Ὀφίς τοῦ Μελέν!»

Ὁ Καπποὰ καὶ ὁ Γκενώ οὔτινες ἤκουον, εὖ-ρισκον ὅτι ὁ Δυκάς ἦτο ἐτοιμολόγος.

— Ἐχει ἐτοιμότητα καὶ ἀπάθειαν, ἔλεγε μάλιστα ὁ κ. Καπποὰ, δύο μεγάλας ἀρετὰς εἰς πάντα πολιτικὸν ἄνδρα!...

— ... Ὅστις δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀρετῶν!... προτέθηκεν γελῶν ὁ Αἰμίλιος ὅτε ὁ συμβολαιογράφος ἀπέτεινε αὐτῷ ἐκ τοῦ συστάδην τὸ φιλοφρόνημα ἐκεῖνο.

Εἰς τὸ δημαρχεῖον ὁ Σαρβὲ ὀλίγον συγκεκνημένος ἠρώτησε:

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, ἀπήντησε ὁ Βερδιὲ ἀκόμη ὠχρὸς, ἐτελείωσεν!

— Τὰ ἐκαταφέρατε καλὰ;

— Δὲν εἰξεύρω. Μοῦ ἤρχετο ἡ ὄρεξις ν' ἀρπάσω ἀπὸ τὸ λαϊκὸν τὸν ἀρχεῖον ἐκεῖνον...

— Ὡ! εἶπεν ὁ γερουσιαστής... ν' ἀρπάσῃτε ἀπὸ τὸν λαϊκόν!.. Πῶς παραφέρεσθε!.. Ὁ ὑποψήφιος πρέπει τὰ πάντα νὰ ὑπομένῃ, τὰ πάντα!...

— Ἀλλὰ μίαν συκοφαντίαν!.. μίαν μωρὰν συκοφαντίαν!..

— Μπᾶ!.. καὶ τί σηκίνει αὐτό; Εἰξεύρετε τί ἀπαντῶ ἐγὼ ὅταν εἰς τὰς δημοσίους συναθροίσεις μοῦ ἀποτείνουν καμμίαν τοιαύτην ἀνοησίαν;

— Ὅχι.

— Ἡμπορεῖτε νὰ σημειώσῃτε τὴν φράσιν, διότι πάντοτε ἔκαμεν ἐντύπωσιν.

Καὶ ὁ γερουσιαστής ὡς νὰ εὕρισκετο ἐνώπιον τῶν ἐκλογέων, ὅπως ὁ Βερδιὲ πρὸ ὀλίγου, ἀνήγγειλεν ἐπισήμως μὲ τὴν βαρεῖαν καὶ πεφυσωμένην φωνὴν τοῦ τὴν φράσιν:

«— Δύνασθε ν' ἀνοίξετε τὴν καρδίαν μου, κύριοι, δύνασθε νὰ τὴν ἀνοίξετε καὶ θὰ εὕρητε ἐγκεχαραγμένα εἰς αὐτὴν χρυσοῖς γραμμασι μόνες τὰς δύο αὐτὰς λέξεις: *Τιμὴ καὶ Πατρίς*.» Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις μου.

— Εὖγε! εἶπεν ὁ Καπποὰ.

— Ὁ κύριος γερουσιαστής ἔχει δίκαιον μὲ αὐτὸ ἀπαντᾶ κανεὶς εἰς ὅλα, προσέθηκεν ὁ Γκενώ.

Ὁ Βερδιὲ ἔσσειε τὴν κεφαλὴν. Ἀπὸ τοῦ παρθου τοῦ δημαρχείου ἤκούοντο ἐπευφημίαι συνοδεύουσai ἄμαξαν, ἥτις διήρχετο κάτωθεν ἀναμέσον τοῦ πλήθους.

— Ὁ Γκαρούς ἀναχωρεῖ μὲ τὴν ἄμαξάν του, εἶπεν ὁ κτηνίατρος Γκενώ.